

Escola López Tena

written by Maiol Sanaüja | 13 de setembre de 2018

Agraeixo haver tingut els meus pares, [la meva àvia](#) i el meu mentor, [Alfons López Tena](#). Entre els tres primers, he après allò que és fonamental existencialment, humanament i popularment; amb el darrer, a pensar políticament, jurídicament i filosòficament. A partir dels quatre, per tant, construeixo la meva personalitat. I he considerat titular aquesta entrada *Escola López Tena* perquè més enllà d'escriure quant a la meva experiència, vull interpel·lar els lectors que s'han forjat en aquest corrent de pensament.

Sabem que Catalunya és un toll mefític on tot llimac hi sura. Avorrir-se és el més normal del món, tot i haver pogut anar a la universitat. Són ben pocs els catalans que analitzen factualment, estructuralment i escèpticament el present local i global; són ben pocs també els catalans que no tenen deutes, diuen el que pensen i saben conviure amb l'ostracisme al qual els han condemnat els propis connacionals perquè precisament no tenen deutes, diuen el que pensen i saben conviure en aquesta escorça de la Terra malgrat estar vetats en el debat públic.

Fa mesos que tinc escrita aquesta entrada. Volia publicar-la quan comencés **el curs polític 2018/19**. Em dec estar fent gran perquè em serà indiferent si no t'agrada el que hi llegeixis (he desconnectat de la vostra indecència, processistes); i si t'agrada, estigues content, perquè no estàs sol en aquest erm devastat on el processisme ha condemnat el país. De fet, a nivell personal aquests últims anys han estat útils perquè moltes amistats hagin deixat de ser-ho; la immensa majoria han estat per allò de no poder suportar la pròpia incoherència entre les paraules i els fets, però veure que tu et deus a uns principis i no passes cap pena ni et doblegues quan més fred fa a la intempèrie. El «lópeztenisme» és això: oposició frontal a la mentida i la impostura i defensa encoratjada de

la veritat i el rigor; per això és minoritari i per aquest motiu es minoritza tant.

L'absència de la **Reforma protestant**, el **Renaixement** i la **Il·lustració** a Catalunya ha conreat el pensament màgic dels catalans, d'inspiració mil·lenarista, a la recerca d'una unanimitat vàcua, falsament ecumènica i sempre estúpida. Per què enraonar si cada dijous emeten el *Polònia* a TV3 i et creus que aquest humor et fa intel·ligent? Per què contrastar-nos amb l'actualitat internacional si "el món ens mira" sols a nosaltres? I així tot i cada ocurrència provinciana i processista, valgui la redundància. En resum, alguns bevem d'en **François Marie Arouet**, dit **Voltaire**, perquè a qui li ha importat en els Països Catalans és a **Joan Fuster**; i el segle XXI, qui l'ha vindicat des de l'independentisme modern ha estat Alfons López Tena, el seu deixeble. Del sud de la Nació provenen la majoria de ments no contaminades pel seny septentrional. Hem après amb ells tres el combat pel Progrés, la Tolerància i contra la Infàmia.

La dimensió ontològica del catalanisme ha tocat sostre. Sense el **Cercle d'Estudis Sobiranistes** primer i la **Solidaritat Catalana per la Independència** després (un orgull i un privilegi haver-ne format part d'ambdós projectes), la independència no hauria entrat en la centralitat política ni s'hauria comprovat que els catalans la desitgen però no la volen –fins a nou avís–. D'aquesta manera, havent creat els reactius «No vull pagar» i «Espanya ens roba» per a posar-los davant del mirall, en una cimera clandestina la nit de la xocolatada del **9N** vam crear la nomenclatura «processisme» i «processista». En **Ludwig Wittgenstein** sostenia que qui controla el llenguatge mou la realitat; quatre anys després, els unionistes diferencien els independentistes dels processistes i els processistes, per consegüent, saben que no són independentistes sinó autonomistes reciclats. Tot canvi té sempre una minoria com a responsable material i motor d'apoderament. Alguns, en efecte, no regalarem mai la

unanimitat discursiva perquè som demòcrates; nosaltres, sí. La Democràcia és pluralitat i diversitat i preservació de totes les minories enfront de la majoria, cosa que el «nou país fanàtic» va abjurar els dies **6 i 7 de setembre de 2017**.

Invocar *non serviam* en un panorama empastifat de plàstic per la secta groga és a l'abast de quatre gats. Els entregats i els fugats han blanquejat l'entrega i la fuga perquè coneixen el mercat electoral: «**CUPvERCgència**» són bons camells que subministren les racions al·lucinògenes que els processistes addictes necessiten. I ara, cada facció lluita per la tinença de l'**1-0** perquè és la pedra angular sobre la qual atènyer el monopoli de la distribució. **Carles Puigdemont** ho sap prou i per aquesta raó apunta un moviment populista, autoritari i cesarista que exigeixi submissió, fe cega i culte al líder i així esdevenir l'únic partit del règim; els junqueristes, gallines amb el cap tallat, com que tampoc no pretenen la independència sinó el control social via l'engany, miren a llarg termini per a rendibilitzar electoralment l'estada d'**Oriol Junqueras** a la presó mentre aniran comprant voluntats dels socialistes (per a justificar-se en diuen "ampliar la base"); i els cupaires, amb el cavall de Troia a l'estable, continuaran promentent la lluna en un cove, sucant-hi pa a cor què vols, i no faran res que incomodi la Generalitat, tutelada des de Brussel·les. Amb un circ com aquest, el Regne d'Espanya pot dormir ben tranquil: no hi ha independentistes al Parlament de Catalunya ni a les Corts Generals que amenacin els interessos espanyols. O dit d'una altra manera, heu percebut la diferència amb o sense l'aplicació de l'article 155 CE? **Elsa Artadi** i **Pere Aragonès** segur que no.

En aquest sentit, al meu entendre, no es reuneixen els elements suficients per a ordir una altra proposta política independentista honesta, valenta i real, atès que la finestra d'oportunitat de **2010-2012** (la prima de risc espanyola era altíssima, la posició geopolítica d'Espanya al món s'havia afeblit, **Juan Carlos I** no havia abdicat, el **Brexit** no s'havia

produït i **Donald Trump** no era el nou inquilí de la Casa Blanca) va ser refusada clamorosament. Ara, alguns dels que aleshores van ancorar la xarxa clientelar que avui patim, perquè van demanar el vot per aquests dirigents, i van ignorar deliberadament els independentistes que de **2010** ençà exposen amb racionalitat els nyaps diaris de l'ensarronada improvisada autoanomenada *Procés*, han muntat unes primàries per a les **Eleccions Municipals de 2019** que seran boicotades per les forces que pretenen enrolar-hi: ni la **Crida Nacional per la República**, ni **Esquerra Republicana de Catalunya**, ni les **Candidatures d'Unitat Popular**, se sotmetran mai a res que posi en risc tota la infraestructura que proveeixen els botins autonòmic i municipal a cada peó del seu engranatge. És curiós veure com hi ha processistes que ploren allò que no han volgut defensar com a independentistes quan tocava. Tanmateix, és sa i poètic que ara tastin la seva medicina.

La velocitat en què es trinxia la carn picada a Catalunya generarà que emergeixin nous lideratges i s'enderroquin tot seguit. S'ha instal·lat tal odi soterrat, que reglota immediatament quan es constata l'evidència que no tenien res preparat, perquè el fum ha estat la moneda recurrent, i que la minoria minoritzada que comentava abans ha tingut el valor de denunciar des del minut zero, encara que [et puguin suspendre el compte de Twitter](#). El procés al no-res ho devora tot; no és en va que cal deixar que els morts enterrin llurs morts i centrar la teva acció individual en la construcció del teu patrimoni i viure dels rendiments perquè això és la Llibertat, aquesta és l'única independència real. A més, amb el capital propi, hom pot escriure sense censura, fomentar iniciatives perquè més catalans ho facin, i sortir de la bombolla catalana d'autoconsum per autoreferencial; hi ha Internet, aeroports i fins i tot n'hi ha que estudiem àrab i hebreu perquè ens agrada molt el Pròxim Orient. Alguns hem decidit, per tant, no tenir el cervell triturat per la dissonància cognitiva perquè ens mereixem un futur, malgrat que altres ens hagin deixat en herència aquesta implosió col·lectiva, farcida de mediocritat,

cinisme i molta, molta covardia. Ni oblit ni perdó!

Respecto que Alfons López Tena [es retirés el juliol de 2015](#), cosa que per altra banda **Artur Mas** és incapaç de fer realment –ni tan sols per vergonya– quan va instrumentalitzar l'independentisme després de la manifestació de l'**11 de setembre de 2012** (l'única que ha desbordat els partits polítics i no ha estat controlada pels [GONGOs](#)) per a mantenir-se en el poder, es va negar a concórrer a les eleccions el **gener de 2016** i va encimbellar un titella que ha tingut vida pròpia (com ara pot passar amb **Quim Torra**) i, en general, ha fet permeable l'extrema esquerra en la societat catalana en comptes de promoure el progressisme liberal globalista per a bastir ponts amb Washington D.C., Londres i Tel Aviv. Però, com deia, el respecte que sento és proporcional a les contribucions acadèmiques que ha ofert en l'opinió pública; Artur Mas, Carles Puigdemont, Oriol Junqueras o **Anna Gabriel** no han escrit mai un llibre com [Catalunya sota Espanya. L'opressió nacional en democràcia \(Dèria Editors, 2007\)](#) ni han publicat a *Business Insider* sobre [la independència](#) i [la llibertat d'expressió](#), per exemple. Exigir-se el màxim és indispensable per a qualsevol fi, però a casa nostra no es valoren els resultats ni l'esforç, sinó que la cosa soni bé i s'aguanti en un paper; així de podrit i buit de contingut és el present que vivim, dominat pel martirologi, la dialèctica de fireta i la nul·la deferència a l'honestedat intel·lectual.

Fa **11 anys i mig** que conec Alfons López Tena. Hem compartit moltes batalles, com *Batman & Robin*; recordo sobretot [la nostra detenció per la Guàrdia Civil l'11 de setembre de 2013 a Vinaròs, el País Valencià](#). No m'ha decebut mai. M'ha ajudat sempre. Penso que ens ha fet millors individualment a moltes fornades joves, també les no gaire jovials; de la mateixa manera que hi ha qui recorda aquell professor de l'institut que tant l'ha marcat, em sembla que puc parlar en nom de molts compatriotes que la seva figura ens ha

transcendit vitalment. El realisme i el pragmatisme són la divisa. Així mateix, em genera alegria veure l'animadversió que li teniu alguns: en ell hi aboqueu totes les vostres frustracions, que al seu torn és la mostra de tot allò que no aconseguireu ni en voldreu disposar. I com que anem sobrats de talent, heu prescindit de l'home que millor ha conegut l'arquitectura del sistema constitucional espanyol per a rebentar-lo; ara podeu comprar l'enèsima samarreta de la Diada verticalitzada, ungir-vos de superioritat moral i commemorar la derrota, cosa que tant us agrada perquè us aporta benestar comunitarista.

És il·lustratiu que els catalans hagin refusat qui hauria pogut ser un **David Ben-Gurion** d'Israel, un **Muhammad Ali Jinnah** de Pakistan, un **Thomas Jefferson** dels Estats Units d'Amèrica o bé un **Simón Bolívar** de Veneçuela, Colòmbia, el Perú i l'Equador. La majoria heu optat per a figafors que s'esfondren emocionalment perquè són la vostra extensió per representació: la manca d'amor propi, de codi d'honor i de voluntat us impedeix sortir de la gàbia espanyola; i confondre que les formes són el fons, és la trampa mitjançant la qual fa més de cinc segles que Espanya domestica Catalunya. Cap dels líders que voteu amb il·lusió no ha aprovat una oposició de Notaria abans dels **25 anys**, ni va lluitar en l'antifranquisme des de València estant, ni ha pogut conèixer els ressorts de poder de l'Estat espanyol sent vocal del Consejo General del Poder Judicial, entre altres qualitats; ni per descomptat, tenen la mala llet necessària per a tal empresa i que sí que tenien Ben-Gurion, Jinnah, Jefferson i Bolívar. Doncs això, si us corseca tant el fantasma que recorre Catalunya quan sabeu que no enraoneu ni opereu com un independentista (és prou [una cerca de "López Tena" a Twitter](#)) en comptes d'assumir el vostre error, que ha estat la vostra tria, sapiguen que el vostre monstre predilecte ha tingut cries, com *Godzilla*, les quals mosseguen i tenen més gana i set que el mestre.

Personalment, em diverteix molt el concepte «fer un López

Tena», el qual s'ha gravat en foc en la cultura popular. Heu identificat dir quelcom pel seu nom i ser dur en el plantejament estratègic, però ni així no direu res pel seu nom ni sereu durs en cap plantejament estratègic. Ja sols per això, han valgut la pena els anys invertits a plantejar la independència com una opció seriosa per a evitar l'extinció de Catalunya. Els membres de l'*Escola López Tena* vivim sense recança, jolius d'haver lluitat com i quan es podia per a salvar la catalanitat. Vam encertar tant en el pronòstic com en el diagnòstic; el transcurs d'aquests vora **6 anys** d'ençà del **25 de novembre de 2012** ho corroboren. No esmeneu els errors, els incrementeu a propòsit: no voleu cap remei sinó el gaudi com a víctima.

En definitiva, el patetisme de la política catalana es redueix al soroll d'un desert de boques afamades per a repartir-se el saqueig als contribuents. I com que no m'interessa tanta pudor, clouré amb aquella preciosa escena de [The Alamo](#) (1960), [quan Davy Crockett \(John Wayne\) defineix què és realment una República i a què hom ha d'estar disposat per a salvaguardar-la](#). Traducció: morireu espanyols perquè no voleu ni sabeu deixar de ser-ho, menyspreu què és un Estat perquè sentiu aversió a administrar el monopoli de la violència en la població i el territori, i us excita ser un esplai kumbayà en comptes de vetllar per la protecció de les llibertats de tothom. Sense la coerció, no hi ha hagut mai enlloc cap independència; perquè quan es declara, es defensa. No és el cas.

[Article publicat al blog personal de l'autor.](#)